

„ ... Инвестиције су пробиле плафон

Троше се кредити

Свуда много параноје

Сви су до грла у кризи ...“

(Бранимиру Штулићу, са захвалношћу...)

Камо даље, рођаче?

Недавна посета председника Републике Турске, Абдулаха Гула, Србији (26. и 27. октобра) може да се означи као „изузетно значајна“. Кажем „изузетно значајна“, у нади да већ није неопозиво „историјска“. Забрињава ме, наиме, што председник Гул у том погледу нема никаквих дилема. Он је „констатовоао да стратешко партнерство Турске и Србије, с обзиром на географски положај и економске потенцијале двеју земаља, има историјски значај.“ [\[1\]](#) Искрено се надам да уважени гост греши, јер се политика министра иностраних послова Давутоглуа према Балкану може без великих тешкоћа свести на пар речи: вратили смо се да бисмо доминирали. [\[2\]](#)

Турска је, да не помињемо друго, од 1990. на овамо била међу првим државама које су признале самопроглашену независност једне од српских покрајина; данас се отворено меша у наша унутрашња питања у све већој мери контролишући верски и политички живот становништва мухамеданске вероисповести у Рашкој области. Пратећи чему Турска спољна политика стреми и шта постиже на све четири стране, могу да кажем да се бринем што председник Тадић нити једном речју или гестом није показао да у политици Републике Турске у овом делу некадашње Отоманске царевине има момената који просто вапе за формалним објашњењем. Напротив: „Неслагање око Косова и Метохије не сме да поремети наше односе и да допринесе њиховом урушавању“, рекао је Тадић, истичући да се две државе међусобно подржавају у процесу европских

интеграција.

[3]

Стога, не чуди да је госту у два дана галантно понудио управо невероватне ствари: индустријску зону у области Пирота, индустријску зону у Тутину и аеродром Лађевци који би био демилитаризован [4], учешће у изградњи аутопута кроз Санџак и обнову железнице према Црној Гори [5], и као да све то већ није без преседана, предложио је, приде, изградњу културно-образовног исламског центра у близини Београда. У ту сврху, „ресорни министри Србије и Турске потписали су данас у Београду пет билатералних међудржавних споразума: Споразум о сарадњи у области инфраструктурних пројеката, Споразум о економској сарадњи, Споразум о техничкој и финансијској сарадњи и два споразума из области социјалне сигурности.“ [6]

Из председникових речи можемо да видимо да га за неколико пута поновљене понуде у погледу аутопута и пруге ка Подгорици мотивише следеће: аутопут ће бити трасиран кроз Санџак, допринеће одлучно економском развоју регије и просперитету бошњачке националне мањине, к томе „изградња аутопута била би добра за становнике Санџака са обе стране границе, и у Србији и у Црној Гори, и има историјски и национални значај за обе државе“ [7]. Покушао бих да укажем на економску штетност, политичку штетност, као и на могуће скривене мотиве такве разуму реалисте схватљиве, али неприхватљиве политике.

Располагати туђом муком ...

Намера да се гради аутопут и други колосек железнице ка Подгорици јесте ствар за расправу, и о њој се мора говорити јавно и гласно: није у питању само просперитет једног региона и једне националне мањине, већ економска будућност Србије. Јадранска пруга, остварена након многих планова као траса Београд-Бар, била је и остала политичко питање и политички пројекат. Изградњу пруге до Јадрана мотивисала је аустроугарска трговинска блокада: пројекат се у своје време уклапао у национално-идеолошко, стратешко и војно размишљање. Данас ти постулати, међутим, нити стоје нити могу да оправдају монументалне инвестиционе трошкове.

Пруга Београд-Бар грађена је од 1951. до 1976. године као гравитациона осовина за Србију с покрајинама, Македонију, Црну Гору и источну Босну. На 447 километара има

254 тунела (чак 25% укупне дужине), 234 мостова, од којих је један дужине 498 и висине 200 метара; пруга по хоризонталу има свега 50 километара (нешто више од 10% дужине). Градња је више пута прекидана због недостатка средстава, републичких и савезних, настављена зајмом у иностранству, јавним зајмом грађана и довршена само добри Бог зна како, чиме и одакле. [8] Дакле: 17,88 километара годишње у време СФРЈ! Можемо само да замислимо колико би нас подухват обнове и проширења коштао, не само у новцу већ и у развојном смислу: више је него очигледно да у капиталом сиромашној Србији, ако новац из неког разлога мора да се имобилише у инвестицијама високе цене и спорог обрта, има много шта прече и логичније да се обнавља, проширује, од темеља гради, и то с много већим економским и социјалним ефектима.

Постоји жестока заблуда да лука Бар има и треба да има значај извозне луке за српску привреду. О томе је лепо писао Владимир Пертот, ранији професор Свеучилишта у Загребу, који докторат није стекао у Кумровцу, већ у Килу: важни саобраћајни правци на Балкану су лонгитудинални, а не трансверзални. Ту тврдњу базира на две чињенице: јадранске луке су исувише плитке и неподесне да би биле комерцијалне, а планине у залеђу су такве да намећу огромне трошкове како у смислу цене транспорта, тако и у смислу градње и одржавања саобраћајница. Да није тако, Бар би одувек био важна лука. Природни путеви српске трговине дефинисани су сливом Дунава: Савом до Алпа, Дунавом до Карпата и средње Европе, Дунавом на Црно Море, уз Велику и Јужну Мораву, па низ Вардар према Солуну. Да не бих даље разглабао: отворите добар историјски атлас, Вестермана по могућности, па пратите црвене линије у римским провинцијама на Балкану.

Постоји још један лонгитудиналан правац, не тако чувен од давнине, али за Србију изванредно значајан: од Ниша Западном Моравом према Ужицу. Одатле се тај пут наставља преко Дрине ка Фочи, Требињу, Херцег Новом и Дубровнику. Уколико би се градило на тој траси, којом би Ниш (Константин Велики, оснивач Цариграда, рођен је баш у том граду) и у Србији напослету постао оно што је одувек био – кључна раскрсница на Балкану – било би постигнуто више благодетних ефеката: много би се уштедело приликом градње, како железнице тако и друма, економски би се активирао западноморавски правац, а сама инвестиција била би занимљива и Републици Српској и Хрватској, чију би обалу најкраћом рутом повезивала с Бугарском, Румунијом и Турском. У том случају, Србија би успела да успостави три врха својег географијом одређеног саобраћајног троугла којем би, пристојном магистралом коју уистину треба изградити, природно гравитирао и Санџак са или без турских инвестиција. Колика би, уосталом, морала да буде пројектована фреквенција саобраћаја санџачким аутопутем да би он, узимајући у обзир трошкове изградње и одржавања, био исплатив? Потребно је, дакле, да се начини и јавно прикаже следећа рачуница: колики би били стварни трошкови по тони транспортоване робе правцем Ниш-Ужице у односу на црногорску железницу и санџачки аутопут?

Који би разлог имала Србија да се уваљује у такву инвестицију, поготово имајући у виду да јој Република Црна Гора бестидно саботира основне принципе државне политике? Србија треба да гледа себе и само себе, а ако газде у Црној Гори сврби могућност да им држава и физички остане слепо црево Балкана, нека се сами и о свом трошку чешу. Будући да је и ово што постоји направљено скоро у целости српским парама, ред би био да се овом приликом, ако им је баш стало, они маше за кесу. Да сумирам: по народно благостање не постоји опаснија замисао од инвестиција у јадранску железницу и аутопут.

... није мала заједница

Запитајмо се због чега је председник Тадић саветован да предложи да Србија, градећи до црногорске границе или даље, још једном начини економски харакири? Моји јужњаци би резигнирано рекли да је то зато што београдски Црногорци хоће комотно да путују у завичај и да ће тако на крају и да буде. Ствар је, ипак, опипљивија и по природи вишезначна.

Први одговор би могао да се нађе у интересу одређених финансијски могућних и власти блиских људи да купе удео у луци Бар док Стратфор [\[9\]](#) иде и даље, тврдећи да је купац луке, у ствари, Влада Србије. Циници би рекли да је то, уосталом, исто. Не греше, изгледа: „Чекамо да стручњаци заврше студију оправданости која ће показати колико држава треба да уложи у модернизацију пруге, колико новца је потребно за продубљивање лучког газа, односно колико улагање овај посао изискује“ [\[10\]](#)

Код овог пробног балона нарочито је у занимљиво објашњење које је дао Никола Вујачић, директор компаније *Викторија група*: „Недопустиво је да мени из Новог Сада буде исплативије да извозим преко Констанце, него преко Бара. Привредници су тражили од премијера да разговара са железницама Србије и Црне Горе о спуштању цена услуга, како би транспорт преко њихових пруга постао конкурентнији“.

[\[11\]](#)

Из тога логично следи да би тај посао могао да буде по инвеститоре у луку Бар исплатив, уколико неко преузме трошкове обнове и проширења саобраћајница, како рече Председник – градњу аутопута и другог колосека с могућношћу контејнерског транспорта. Будући да је то, како смо показали и како г. Вујачић признаје, у сваком смислу неисплативо за приватне инвеститоре, ствар треба додатно да се социјализује и

у смислу трошкова транспорта одлуком Цветковићеве владе и Скупштине, што не би требало да представља било какав проблем. Надобудни инвеститори намеравају да грађанина Србије још дубље уведу у дужничко ропство што, како из

Политикиног

пробног балона видимо, уопште не крију, поготово ако се надају да страном партнеру, Турској, могу да препусте што више од најскупљег и најтежег дела подухвата, деоницу Ужице-Подгорица.

Будући да је изградња двоколосечне пруге и аутопута стратешка инвестиција, упитајмо се да ли за њу постоји стратешки разлог? Он не постоји ни у економском, ни у војном, ни у политичком, а ни у националном смислу. Поготово не у националном смислу: веза са сународницима у Брдима, матица помаже Србима који су остали у иностранству и томе слично, само су фразе расположиве да се намагарчи национално освешћен део јавности, наневши држави штету у виду још једног таласа хистерије о великосрпској завери.

Колико, уосталом, тамо Срба укупно има? Мање него у Приједору и околини. Мање него што их се задржало од Лесковца до Лебана. Да не говоримо о томе да ће ти сународници, благодарећи неколиким факторима, од којих је брзина градње изгледа од мањег значаја, у међувремену једноставно нестати. Ако ова држава баш хоће неке да помогне, онда будимо објективни: поделимо трошак инвестиције с бројношћу популације, размислимо у чије кофере иде порез којег ти људи плаћају, па се с истом калкулацијом осврнимо на подручје од Горњег Милановца до Ристовца, или од Ристовца до Куршумлије. Или на Франц Јозефове канале и систем Дунав – Тиса – Дунав који једноставно вапе за одмуљивањем и продубљивањем, како због акумулације воде за наводњавање тако и због економисти београдске школе необичног феномена да се зрнаста роба мале цене по тони најисплативије транспортује бродом. Зашто не инвестирати у могућност да се обнови речно бродарство у Србији, на пример, ако занемаривањем заостали региони Србије са српском етничком већином, према свему судећи, никоме ништа не значе? [\[12\]](#)

Други одговор налази се у водећим принципима спољне политике Србије. Она се, према речима министра Јеремића, сажима у три начелне тачке: "Наставићемо дипломатску борбу за очување уставног поретка земље, убрзаћемо процес европске интеграције Србије, а заједно са Србијом и целог региона западног Балкана, и радићемо на побољшавању добросуседских односа у региону"

[\[13\]](#)

То је поновио два дана касније на отварању конференције наших амбасадора.

[\[14\]](#)

Биће боље, рођаче

Ко је у овој држави плаћен да мисли, формира и кога саслушавајући дефинише спољну политику? Поред министра и његовог министарства, које се за државу, у случају о којем пишем, експертизом показало корисним колико и његов сајт за просечног корисника [15], за ту област је надлежан скупштински одбор за спољну политику којим председава г. Драгољуб Мићуновић. Њихов рад на испраћању амбасадора и одређивању састава група за тзв. скупштински туризам доступан је јавности на скупштинској Интернет страници. Постоји и Спољнополитички савет под председавањем врсног стручњака за историју дипломатије и теорију међународних односа Соње Лихт, председника УО „Политике“ и председника Фонда за политичку изузетност. Она је на том положају заменила амбасадора Живорада Ковачевића, ранијег градоначелника Београда и председника Европског покрета у Србији, невладине организације која скромно претендује да буде и стожер окупљања проевропских НВО и *think tank*

(
<http://www.emins.org>
). Овај савет није представљен на органиграму Министарства иностраних послова, нема Интернет страну на којој би могло да се информисе о његовом саставу и раду. Тајновитост би могла да упути на закључак да је ово тело, у ствари, има реалног утицаја на формирање спољне политике Србије. Улогу премијера Цветковића у спољнополитичком послу видим мањом него у свему осталом: овде није потребан ни као смоквин лист.

Да би се разумело порекло турске политике нашег председника, можда би требало обратити више пажње на изјаву г-ђе Лихт, дату по избору за председника савета: "Савет је на седници оценио да је у прошлој години постигнуто неколико врло значајних успеха у дефинисању онога шта Србије жели и куда смера. Стратешки приоритет Србије је убрзавање европских интеграција а све остало је у огромној међузависности с тим", истакла је Соња Лихт. Она је додала да је важно да се односи у региону схвате као део тог процеса.

[16]

Само у том контексту можемо да разумемо да је за председника Србије питање односа с Турском – којој је рад да упркос свему да нечувене концесије – питање европских интеграција. Наш је председник вероватно обавештен да нити кључне државе желе Турску у ЕУ [17], нити Турска тамо више хрли, осим декларативно [18].

Каква је то вратоломна европска комбинација у питању? На то није, услед нетранспарентности која краси ауторитарне демократије – Србија и Турска су дивни примери – могуће одговорити аргументима изведеним из објављених информација.

Зато сам присиљен да поставим радну хипотезу. Разлог за овакву политику налази се у фрази „евроатлантске интеграције“, коју многи од наших владајућих и формално опозиционих политичара користе као синоним за „европске интеграције“, чије убрзавање „све остало“ ставља у „међузависност“, како рече г-ђа Лихт. Турска је кључна држава за НАТО пројекције моћи у геостратешкој и енергетској сфери: свесна тога, Турска, можда уз охрабрење, на Балкану преузима улогу контролора над тзв. „зеленом трансверзалом“ упркос или баш због јавно прокламоване амбиције да постане велика сила која читаво подручје разуме као зону непосредног интереса. Слично поступа и у области Црног Мора и Кавказа, средње Азије („-стана“), у иранском питању, на Блиском истоку. То је стара и сваком позната политика Лондона у сузбијању Русије, једино Турска више није „болесник на Босфору“ већ сила у експанзији. Пузеће прикључење Србије НАТО-у очигледно иде преко Турске с антисалафитским безбедносним оправдањем, док су железница и друм потребни НАТО-у да би нову чланицу, за коју очигледно не зна шта ће јој уопште, Црну Гору, повезао са ширим залеђем. Наравно да НАТО-у не пада ни на крај памети да за економски неодрживу изградњу ступа силне милијарде када има ко то хоће, јер: "Тек онда ће Србија добити пуни стратегијски значај ..." [19]. Нико не би смео да се усуди да помисли да су Турци наивни. Они ће да уђу у економски потпуно неисплатив пројекат само уколико инвестиција донесе политички екстрапрофит. Ако претпоставимо да бисмо могли да прихватимо да Турска баш мора да буде тако ангажована у Рашкој области, и да би то могло да буде корисно и по просперитет људи на лицу места, и по општу безбедност, зашто онда позивати ту и такву силу да стави ногу у врата између Србије и Бугарске? Први пут у писаној историји неко од своје воље зове страну силу на

Via

Militaris

и то баш на кључни прелаз преко

Hemusa

Ником није љепше нег је нам

Основа овакве политике је ултралиберална спољнополитичка филозофија коју председник Тадић очито дели са својим саветницима: "Интегрисање у ЕУ је суштинско мировно решење за све народе који живе у Европи. ЕУ, као највећи мировни пројекат у историји човечанства, јесте једини природан и прави стратегијски циљ за наше земље". [20]

Из тога логично следи цитат занимљив зато што смисао изговореног знатно превазилази почетни (косовски) мотив: „Онај ко није научио једноставну лекцију да ригидан, крут и претерано традиционалан приступ који није дао резултате не може да буде поновљен ни у будућности, губи право и легитимитет да обавља посао у садашњости... Потребно је успоставити нову одговорност у друштву и зато се залажем за нетрадиционални приступ уз поштавање традиције ...”. [\[21\]](#)

Нетрадиционални приступ уз поштовање традиције би историчар по образовању и реалиста у погледу међународних односа могао да сведе на следеће: наша држава није у могућности да сама обезбеди привредни развој и стратешки контролише делове територије насељене у великом броју исламским народом словенског језика, који се данас у (изгледа) преовлађујућем броју национално идентификује као бошњачки, па тај посао намерава да препусти метрополи којој се тај народ, благодарећи историјским и верским везама, окреће. Да ли то наша држава чини вољно или под притиском, питање је на које не могу да одговорим. Проблем је што такво решење, када се погледа на географској карти, подсећа на стање пре Балканских ратова. Берлински конгрес, само без конгреса. Можда је и боље тако: видите ли некога у данашњој ЕУ који би могао да попуни Бизмарков капут?

Када се ствар сагледа без емоција, кристалишу се следећа питања: уколико се проведу планови регионализације Србије, колико ће времена бити потребно да област од административног региона постане аутономни? Сили каква је Турска биће довољна два међунационална инцидента, испровоцирана или не, да ствар прогура кроз Брисел, тиме кроз кооперативни Београд. Колико ће утицаја такав регион имати на процес одлучивања у читавој земљи, формално предвиђеног и стварног, будући да ће му ментор бити неоотоманска Турска? Како ће се тај утицај одражавати на положај Републике Српске, јер је Давутоглу јасно рекао да Турској не пада ни на крај памети да дозволи да РС остане у садашњем положају, нити би се сагласила да се из БиХ издвоји? Да ли је то, након Војводине, у ствари, даљи корак ка (кон)федерализацији, а не регионализацији Србије?

Зашто таквој сили нудити исламски центар у околини Београда? Да ли то значи да ту част више нисмо у прилици да понудимо, на пример, Мароку? Французи би се радовали, а могло би вала и да се наплати, ако би то могли да прикажу као властито залагање; у Мароку је ислам умерен и под контролом просвећеног двора, а има Западну Сахару, као што ми имамо Косово и Метохију; има специјалан статус у спољној политици ЕУ, док сама држава нема никакве балканске традиције нити планове. Можда бисмо, реципроцитета ради, могли да затражимо православни хришћански центар у Казабланци? У Цариграду

такав центар, ко је био и видео у каквом комшилуку седи Васељенски патријарх док Св. Ирина зврји празна, зацело добити не можемо.

Ако оставимо све друго по страни, историју и друге ситнице, да ли за такву понуду постоји барем један чврст економски разлог? Инвестиције? Зар наша земља, уистину, није у стању да привуче друге инвеститоре? Да ли је то можда привилеговани трговински уговор по моделу какав имамо с Русијом али од којег немамо велике користи јер га не користимо? Шта то Турска има да купи од нас? Једини недостајући природни ресурс који Србија има, и на основу којег може да извози на растуће тржиште, јесте вода, за неупућене – храна. Турска воде има у изобиљу, толико да системом брана на Еуфрату и Тигрису контролише снабдевање, чиме дугорочно и живот милиона људи Сирије и Ирака. Шта имамо да увеземо одатле изузев текстила, обуће и друге робе широке потрошње, и то на штету властите производње која је за статус жене у овој земљи значајнија од свих сигурних кућа и феминистичких језичких лудорија заједно?

Има ли Турска технологију коју бисмо могли да увозимо? Није ми познато да су самостално изградили било какав сателит, авион, хеликоптер, беспилотну летелицу. Шрафцигере имамо и ми, а доказано је да њима унемо према упутству да рукујемо. Србији није потребан дампинг увоз вансезонског парадајза, да би се нудила шопска салата на скијалиштима на Старој планини (речени *Hemus*), већ производња властитог, коришћењем термалних вода уз примену високе технологије коју ће најпре по уговору, а затим самостално, да развија. Партнери? Исланд, Калифорнија или Израел, на пример. Заједнички наступ с Турском на трећим тржиштима? Којим? Којом робом? Чему су саветовали председника: да се нада да ће Турска да залегне и инвеститоре замоли, убеди или учени да гасовод Набуко, поред Јужног тока, кроз Србију проведу?

Социјалистичка рентијерска памет и *wishful thinking* нису основе за вођење политике према сили каква је данашња Турска. У ствари, нису основ за вођење било какве политике. Недостаје озбиљна и стручна расправа: док ствар не дође пред парламентарце, свесне значаја парламента по себи и себе као парламентарца, или да би уопште дошла у парламент, НСПМ је сасвим добро место за изношење аргумената. Можда и за професоре ФПН-а: њих ће госпође и господа саветодавци ваљда послушати ако им јавно кажу да прочитају понешто о томе како је и зашто Египат, улетевши у вестернизацију монументалних размера, пропао у последњој четвртини 19. века, те да се из друштвених и политичких проблема тада насталих ни дан-данас извући не може. Будући да нас Европљани третирају као блискоисточну државу, то је корисно штиво.

[1] Председник Тадић и председник Гул позвали турске привреднике да улажу у Србију <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091026170332&lng=cir&hs1=0> 26. октобар 2009.

[2] Шта хоће Турска на Балкану <http://www.nspm.rs/prenosimo/obnovicemo-otomanski-balkan.html>

[3] Тадић и Гул: Највиши ниво односа Србије и Турске, <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091026140528&lng=cir&hs1=0> 26. октобар 2009.

[4] Председник Тадић и председник Гул позвали турске привреднике да улажу у Србију , <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091026170332&lng=cir&hs1=0> 26. октобар 2009.

[5] Тадић: Привући инвеститоре да граде у Србији, <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091027193709&lng=cir&hs1=0> , 27. октобар 2009.

[6] Тадић и Гул: Највиши ниво односа Србије и Турске, <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091026140528&lng=cir&hs1=0> 26. октобар 2009.

[7] Тадић: Привући инвеститоре да граде у Србији, 27. октобар 2009 <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091027193709&lng=cir&hs1=0>

[8] Милић Милићевић, *Пруга ка Јадрану*, Лепосавић, 2007. стр 147-151.

[9] Овај текст на НСПМ, нажалост, нисам успео да пронађем. Молим да се нико не увреди: сматрам да су у праву учесници анкете који тврде да је потребно да се нешто уради са прегледношћу архиве. С друге стране: колико пара, толико и музике.

[10] Лука чека рачуницу, М. Авакумовић - А. Николић, *Политика*, 02/12/2009 <http://www.politika.rs/rubrike/Ekonomija/Luka-cheka-rachunicu.sr.html>

[11] Исто.

[12] Нисам видео да се неко усудио да одговори коментару постављеном при Ђорђе Вукадиновић и Слободан Антонић, *Отворено писмо председнику Републике и посланицима Народне скупштине Србије*, 30. новембар 2009.

<http://www.nspm.rs/srbija-medju-ustavima/otvoreno-pismo-predsedniku-republike-i-poslanicima-narodne-skupstine-srbije.html>

и зато га преносим, уз ограду на тачку 9 коју сматрам емотивном и као такву неприхватљивом, у целини:

субота, 28 новембар 2009 20:31 Milutin Mladjenovic

Dakle, pošto protivnici statuta Vojvodine ne znaju zašto su protiv, ja znam 1000 razloga zašto sam za statut Vojvodine, evo samo 10 TOP razloga, pošto me limit slovnih karaktera ograničava:

- 1. Vojvodinu ovakva Srbija samo guši u svom razvoju u svim segmentima društva.*
- 2. Srbija je običana politička, ekonomska i moralni rupa, kojem spasa nema i svi koji su pod njom jurisdikcijom će stradati i nazadovati.*
- 3. Ko se god od srpske birokratije distancirao, taj se prosvetlio, taj se spasio, taj se ratosiljao*

onih koji hoće da vladaju drugima, a ne umeju sobom i svojim.

4. Vojvodina ima resurse, ima stanovništvo, ima institucije, ima kapacitete da se otgne od smrtnog zagrljaja srpskih vlastodržaca, koji ne znaju ništa sem da lažu, mažu, pljačkaju i filosofiraju.

5. Srbija je zemlja bezakonja, zemlja klasičnih idijanaca koja nema niti jednu izgradjenu instituciju, a pogotovu sudsku, zakonodavnu regulativu. Svi znate za to, ali volite da glumite besne gliste.

6. Srbija već pune dve decenije je pod jarmom neopevanih političkih nesposobnjakovića, lažnih mesija, korumiranih kadrova i službenika, da to zmijsko leglo ne može izgleda niko da razbije i uništi.

7. Srbija je jedina zemlja na svetu, gde je Višepartizam doneo veće Zlo, veće kradje i pljačke i uzurpaciju vlasti, no čuveni jednopartiski sistem i sam socijalizam i komunizam.

8. Statut Vojvodine mora da opominje sve političke vodje u Srbiji, da će svaka regija da se zakonodavno osamostali, ako se zakoni u srbiji budu donosili po meri političara na vlasti, a ne po meri narodnih masa i običnih gradjana.

9. Od statuta Vojvodine moraju da se plaše samo politički oportunisti, profiteri i moralne nakaze, kojih u Srbiji ima tušma i tma...kao što je opšte poznato, ali se o tome ne piše i ne polemíše.

10. Čekam vas na ovom broju, da vas ne udavim sa bujicom argumenata, pa ko mi da svojih 10 argumenata protivu statuta, ja idem u seriju još sledećih 10 argumenata. Izvolite:)

[13] Соња Лихт изабрана за председницу Спољнополитичког савета, Блиц, 09.01.2009.
<http://www.blic.rs/politika.php?id=73594>

[14] Скуп амбасадора у Београду, *Блиц*, 11. јан 2009 <http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/9/Srbija/37880/Ambadorska+konferencija+u+Beogradu.html>

[15] Уверите се сами: <http://www.mfa.gov.rs/Srpski/indexs.htm> За поређење: <http://www.mfa.gov.il>

[16] Соња Лихт изабрана за председницу Спољнополитичког савета, *Блиц*, 09.01.2009. <http://www.blic.rs/politika.php?id=73594>

[17] Soner Cagaptay and Rueya Perincek, Germany's New Cabinet on Turkey's EU Accession: Implications for U.S. Policy, *PolicyWatch #1596*, Washington Institute for Near East Policy, October 30, 2009. <http://www.washingtoninstitute.org/templateC05.php?CID=3134>

Soner Cagaptay and Eva Outzen, EU Report on Turkey's Accession: Implications for U.S. Policy, *PolicyWatch #1591*, Washington Institute for Near East Policy, October 2, 2009 <http://www.washingtoninstitute.org/templateC05.php?CID=3129>

[18] Дубина промена у турској унутрашњој и спољној политици лепо се оцртава из следеће преписке: Efraim Inbar, An open letter to my Turkish friends, *The Jerusalem Post online edition*, Oct. 6, 2009 <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?pagename=JPost%2FJPArticle%2FShowFull&cid=1254827721464>

Ufuk Ulutas, Right of Reply: An open letter to my Israeli friends, *The Jerusalem Post online edition*, Oct. 19, 2009 <http://www.jpost.com/servlet/Satellite?cid=1255694848328&pagename=JPost%2FJPArticle%2FShowFull>

Танка црна линија

Пише: Синиша Стефановић
петак, 25 децембар 2009 11:15

Колики је стваран значај Турске за НАТО и САД може да се наслути већ из чињенице да је Обама у априлу био у Турској, а Ердоган у децембру у Вашингтону:

Soner Cagaptay, Mr. Erdogan Visits Washington: The AKP's Foreign Policy and United States Interests, *PolicyWatch #1609*, Washington Institute for Near East Policy, December 3, 2009 <http://www.washingtoninstitute.org/templateC05.php?CID=3148>

Bulent Aliriza, *President Obama meets with Prime Minister Erdogan*, Center for Strategic and International Studies, Dec 7, 2009 <http://csis.org/publication/president-obama-meets-prime-minister-erdogan>

Bulent Aliriza, *Building a "Model Partnership"*, Center for Strategic and International Studies, Apr 8, 2009, <http://csis.org/publication/turkey-updated-president-obamas-trip-turkey>

[19] Тадић: Привући инвеститоре да граде у Србији, <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091027193709&lng=cir&hs1=0>, 27. октобар 2009.

[20] Тадић и Гул: Узајамна подршка у европским интеграцијама, Нови Сад, 27. октобар 2009. <http://www.predsednik.rs/mwc/default.asp?c=305000&g=20091027134934&lng=cir&hs1=0>

[21] Славко Живанов, *Најава победе или капитулација*, 2. децембар 2009. <http://www.nspm.rs/politicki-zivot/najava-pobede-ili-kapitulacija.html>